

РЕШЕНИЕ

№ 11296

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 01.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3130** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. И. Н., подадена чрез адв. С. К., срещу Заповед № 22-0451-000048/02.10.2022 г. на началник група към ОДМВР Л., РУ Я., за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при неспазване на установената форма, в противоречие на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в несъответствие с целта на закона. Оспорва се компетентността на органа, издал заповедта. Липсвали правните и фактически основания за издаването ѝ. Не ставало ясно коя хипотеза на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП органът е приел за осъществена. Не били цитирани номерата на стикерите, които са били издадени във връзка с предписанието за медицинско изследване, като липсвали и данни за часа, в който лицето е направило твърдения отказ. Липсвали данни към адресата на заповедта да е била отправяна покана да бъде тестван с техническо средство за употребата на наркотици. Не било посочено и дали Н. Н. управлявал автомобила и дали е имал качеството водач.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. К., поддържа жалбата. С оглед представените от ответника доказателства за компетентност на органа, издал обжалвания административен акт, оттегля възражението си в тази част. От процесуалния му представител са депозиран писмени бележки, в които се излагат подробни съображения обуславящи отмяната на процесната заповед. Претендира се отмяна на административния акт и присъждане на разноски.

Ответникът – Началник група към ОДМВР – Л., РУ Я., в съдебно заседание не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.10.2022 г. срещу жалбоподателя Н. И. Н. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД № 131434 (л.23) за това, че на посочената дата, в 17.55 ч. в [община], на път /I-4, К. – Български извод/ Б. – пещера С. дупка, управлява лек автомобил марка М., модел Е320 ЦДИ, с регистрационен номер СВ 1556 ТК, собственост на „ТМ Груп-27“ ЕООД, като при проверка от контролни органи не представил СУМПС и контролен талон към него. В хода на проверката водачът отказал да бъде тестван с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер АРПК-0023 за употреба на наркотични вещества или техни аналози. В Акта е посочено, че на водача е издаден талон за медицинско изследване № 0042086 (л. 25) и 7 бр. стикери за валидност и сигурност на пробата (л.50). Актът е връчен на жалбоподателя на 02.10.2022 г.

Изготвени са докладни записки от Цв. Ц. – актосъставител (л.27, 28), П. П. – мл. експерт – КО. От тях се установява, че жалбоподателят е бил съпроводен до ФСМП [населено място], където писмено отказал да даде кръвна проба и урина за медицински изследвания.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, на 20.10.2022 г., ответникът е издал процесната Заповед № 22-0451-000048/02.10.2022 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 71 е приложена Заповед №

295з – 31/07.01.2022 г. на ВПД директор на Областна дирекция – Л. при МВР е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДВП, сред които по т. 1.6 – началници на сектори/групи „Охранителна полиция“ в районните управления на Областна дирекция на МВР - Л. Процесната заповед е издадена от Ц. Г. Ц., който заема длъжността началник на група „Охранителна полиция“ към Районно управление Я. при ОДМВР Л. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед №295з – 31/07.01.2022 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта, съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Оспорената заповед е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химикотоксикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химикотоксикологично лабораторно изследване. Приложението на този вид мярка е поставено под прекратително условие - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 02.10.2022 г. е управлявал лек автомобил марка М., модел Е320 ЦДИ, с регистрационен номер СВ 1556 ТК, собственост на „ТМ Груп-27“ ЕООД, като при извършена проверка от контролни органи не представил СУМПС и контролен талон към него, след което отказал да бъде тестван с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер АРПК-0023 за употреба на наркотични вещества или техни аналози и писмено отказал изпълнението

на даденото му предписание за химикотоксикологично лабораторно изследване. Юридическият факт, от който издателят на ЗПАМ черпи своята компетентност да приложи спрямо жалбоподателя процесната мярка, е именно отказът на водач на МПС да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици или техни аналози и/или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химикотоксикологично лабораторно изследване. Този факт в случая е безспорно доказан. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя. Опровергаването на законовооборимите презумпции се извършва с т. н. обратно доказване, което за да е успешно, трябва винаги да е пълно. В случая, жалбоподателят не представи каквито и да било доказателства, които да опровергаят фактическите констатации в АУАН.

Следва да се отбележи, че при проявление на фактите, установени в хипотезиса на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП административният орган, в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде заповед за прилагане на посочената в нормата административна мярка, което в случая е сторил. По същество възраженията срещу ПАМ се основават на твърдения за неустановеност на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Тези оплаквания биха били релевантни в производството по оспорване на наказателното постановление, каквото в случая е иницирано. В настоящото производство предмет на съдебна проверка е законосъобразността на ПАМ на по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, обусловена от наличието на необходимата материалноправна предпоставка за налагане на тази мярка според закона, а именно: установено по надлежен ред управление на МПС и отказ на водача да му бъде извършена описаната проверка. В случая тези предпоставки са налице, от което следва, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби. ЗПАМ съответства и на целта на закона - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

В обобщение съдът намира за законосъобразна издадената от началник група към ОДМВР Л., РУ Я. Заповед № 22-0451-000048/02.10.2022 г. Дължимо е отхвърляне на оспорването срещу нея.

Ответникът не претендира разноси, няма доказателства такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Н. срещу Заповед № 22-0451-000048/02.10.2022 г. на началник група към ОДМВР Л., РУ Я..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: